

UZASADNIENIE

Łódź jest ważnym ośrodkiem sztuki i kultury, miejscem pełnym interesującej architektury i różnorodnej tradycji. Dlatego też związali z nim swój los liczni wybitni artyści. Jednym z nich był Lech Kunka.

Lech Kunka – (ur. w 1920 roku w Pabianicach, zm. w Łodzi w roku 1978).

Jeden z przedstawicieli grupy łódzkich awangardzistów należących do tzw. „kręgu Strzemińskiego” (m.in. obok Antoniego Starczewskiego, Stanisława Fijałkowskiego i Stefana Krygiera), czyli osób skupionych wokół myśli malarza i wykładowcy Władysława Strzemińskiego. Przed wojną uczęszczał do prywatnej Szkoły Sztuk Pięknych im. C. Norwida w Łodzi (prowadzonej przez W. Dobrowolskiego).

16 czerwca 1945 r. artysta został przyjęty do Związku Zawodowego Polskich Artystów Plastyków w Łodzi jako członek nadzwyczajny, co zapewniły mu jego prace malarskie. Dzięki temu brał udział w pierwszej powojennej wystawie ZZPAP, która odbyła się na przełomie sierpnia i września 1945 r. w Miejskiej Galerii Sztuk Plastycznych w Parku im. H. Sienkiewicza.

W 1949 r., będąc już na ostatnim roku studiów, Kunka otrzymał stypendium od rządu francuskiego na kontynuowanie nauki z dziedziny malarstwa i włókiennictwa w Paryżu. Z tego pierwszego pobierał nauki w Académie Moderne Fernanda Legera. Natomiast z dziedziny gobelinu artysta pobierał nauki u Marca SaintSaëns i Jeana Lurçata. We Francji studiował przez rok, miał więc okazję poznać zbiory francuskich muzeów i galerii, w tym twórczość kubistów, w szczególności Pabla Picassa.

Po powrocie do kraju w 1950 r., Kunka kontynuował naukę w łódzkiej Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych. W owym czasie Strzemiński kierował już Zakładem Plastyki Przestrzennej, w której prowadził wykłady z historii sztuki i zasad kompozycji, poszerzone o zajęcia z projektowania wnętrz, mebli, zagadnień barwy i światła oraz grafiki i projektowania przestrzennego. Wykładowca miał duży wpływ na młodego artystę, czego przykładem pozostają m.in. prace Odbicia w wodzie. Tym samym Kunka pozostawał również pod znacznym wpływem twórczości Légera, którego założenia przekładał jednak na własny język malarski. Silny kontur, skłonność do monumentalizacji i dekoracyjności znalazły swoje odbicie w takich kompozycjach, jak: Akt (1949), Chłop z kurą (1951), Tancerki (1954), Fernand Léger (1955), Celestyna (1956) czy Kabaret paryski (1958).

Artysta studia ukończył 19 czerwca 1951 r. dyplomem z tkaniny na Wydziale Włókienniczym PWSSP w Łodzi. Jednak już od 1 września 1949 r. pełnił na uczelni funkcję starszego asystenta na Wydziale Wzornictwa Włókienniczego w Zakładzie wzornictwa drukarskiego i projektowania

tkaniny drukowanej u prof. Marii Obrębskiej-Stieber oraz u adiunkt Teresy Tyszkiewiczowej na kierunku projektowania tkaniny drukowanej i ręcznego malowania. 1 września 1954 został zastępcą profesora, ucząc projektowania wstępnego oraz projektowania druku dekoracyjnego, warsztatów i podstaw kompozycji plastycznej, w grudniu 1957 r. mianowany został docentem. Od 1 października 1953 r. do końca sierpnia 1956 r. był prodziekanem Wydziału Włókienniczego. Po reorganizacji uczelni, 1 września 1956 r., został kierownikiem Studium Druku Dekoracyjnego, wykładając projektowanie wstępne architektoniczne oraz projektowanie druku dekoracyjnego i podstawy kompozycji.

Od września 1963 r. pełnił funkcję prorektora, a od września 1966 r. dziekana Wydziału Tkaniny. W następnym roku został dziekanem Wydziału Ubioru, na którym prowadził pracownię malarstwa i rysunku.

Artysta był współzałożycielem grupy artystycznej ST-53, do której należał, razem ze Stefanem Krygierem, od 1953 r. W ramach grupy artysta uczestniczył w czterech wernisażach.

Był również członkiem grupy Pięte Koło oraz uczestniczył w spotkaniach Związku Literatów Polskich organizowanych przez grupę Nowa Linia.

W latach 60-tych artysta zajął się tworzeniem monochromatycznych, przeważnie brunatnych kompozycyjnie reliefów, z których szczególnie wyróżniają się Portret faszysty (1965) czy Wybuch nad ziemią (1969).

Pod koniec lat 60-tych kompozycje Kunki zaczęły nabierać kolorów poprzez stosowanie mocnych kontrastów barwnych. Struktury wzbogacały się również o przedmioty codziennego użytku, m.in. piłeczki pingpongowe, korki z tworzywa sztucznego, ebonitowe pokrywy od słoików, doprowadzając do powstawania oryginalnych form kolaży i asamblaży. Jednak już w latach 70-tych, czyli u schyłku twórczości, artysta powrócił do monochromatycznych, zdyscyplinowanych struktur. Przykładem są prace: Układ LLO (1974), Układ WYX (1975), Układ XY1 (1978). W 1965 r. uczestniczył I Biennale Form Przestrzennych w Elblągu, gdzie zrealizował formę stojącą do dzisiaj w przestrzeni miejskiej.

Kunka był również autorem form użytkowych, jak m.in.: malarstwo ścienne w Bibliotece Uniwersyteckiej w Łodzi (1961), w kawiarniach w Pajęcznie oraz Karszenicach (1966) czy żelaznej kurtyny dla Teatru Wielkiego w Łodzi (1970). Tworzył także scenografie do takich filmów, jak: Milcząca Gwiazda, O dwóch takich co ukradli księżyc, Tadek Niejadek oraz do spektakli Komedia Omyłek i Aspazja.

Pozostawienie przedmiotowego terenu jako terenu zielonego służyć będzie podniesieniu jakości życia okolicznych mieszkańców.

W związku z powyższym wnioskuję się o uznanie skweru bez nazwy, zlokalizowanego na działkach ewidencyjnych o numerach: 172/7, 172/6 i 172/5 w obrębie P-20 i nadanie mu nazwy „skwer im. Lecha Kunki”.

Mapa, opis graficzny, przedstawia położenie skweru, o którym mowa w projekcie uchwały.

DYREKTOR
Zarządu Zieleni Miejskiej
w Łodzi
Marek Rząsowski

